Temps Ordinari - Quinzè diumenge

Per Administrador el dg., 11/07/2010 - 09:00

Dt 30,10-14
Col 1,15-20
Lc 10, 25-37

1. L'Evangeli d'avui comença amb aquella pregunta que fa el mestre de la Llei: "¿Què he de fer per tenir l'herència de la vida eterna?". Convé, de tant en tant, parar-nos i plantejar-nos aquesta qüestió: preguntar-nos sincerament si estem avançant en la direcció encertada. Seria llàstima que caminéssim per la vida mig adormits o desbordats per les activitats, sense saber realment cap a on anem. Si volem ser persones lliures, cal que sapiguem portar el timó de la pròpia vida: cal que tinguem ben definida la meta final que volem assolir. Sé realment cap a on vaig?Jesús, a l'evangeli, ens ensenya quina és la bona direcció. I ho fa amb una paràbola, una de les més boniques de tot l'evangeli, i que és una reproducció de la nostra vida. La nostra vida és un camí. I al llarg d'aquest camí ens anem trobant amb persones de tota mena i de tota situació. Quina actitud prenc amb elles?2. L'evangeli ens parla d'un sacerdot i d'un levita que, malgrat veure aquell home necessitat, van "passar de llarg, per l'altra banda". El samarità, en canvi, "se'n compadí" i "s'hi acostà". Aquesta és l'actitud fonamental per estimar i per sentir-me proïsme dels altres: ser sensible a les necessitats de les persones que m'envolten i acostar-m'hi. Després ja miraré com puc concretar el meu ajut, d'acord amb les meves possibilitats. Però, de moment acostar-m'hi. Perquè, si ja d'entrada restés indiferent, tot està perdut: sempre passaré de llarg i per altra banda, com ho van fer el sacerdot i el levita de la paràbola. Sóc sensible a les necessitats dels altres? Quina mena de cor tinc: estimador o indiferent?3. No podem ser persones tancades egoistament en nosaltres mateixos, sinó obertes a les persones que ens envolten. Això és el que ens demana Crist. El meu proïsme són tots aquells que la vida em posa al meu costat: aquells amb qui em trobo i veig que em necessiten. I començant pels de la pròpia família, pels que tinc més a la vora. Seria absurd estimar els qui viuen lluny o han mort, i no fer-ho amb els que tinc a casa. Actuar així seria "fugir d'estudi". He d'estimar, sobretot, aquells amb qui el fregadís de la vida em posa en contacte. Ells són, sobretot, el meu proïsme: la parella, els fills, els avis... especialment, si no es poden valer per ells mateixos. Potser nosaltres ens sentim satisfets, dient que no els falta res, que tenen cobertes totes les seves necessitats. Però, n'estem segurs que no els falta res? Segurament que nosaltres actuem amb correcció. Però potser ens falta saber donar un pas més: fer-los sentir, de forma entenedora per a ells, que els estimem, que els valorem. Perquè, qui no se sent estimat, per més coses que tingui, no és feliç. Un cor buit no és mai feliç. Mai. En som conscients?4. I volia acabar amb dues observacions. Recordeu que l'evangeli de fa dos diumenges ens parlava d'uns samaritans que no volien acollir Jesús i els seus deixebles?Doncs avui Jesús ens presenta un samarità com un model a imitar per tots nosaltres. Potser l'evangeli ho remarca expressament perquè vegem que, en aquest món, hi ha de tot i que hem d'evitar fer judicis massa generals, com si tots fossin iguals: els polítics, els immigrants, els policies, els empresaris, els treballadors...I l'altra observació que volia fer és que, a més de preocupar-nos de les persones properes, no hem d'oblidar tampoc les del Tercer Món que viuen en la misèria més espantosa. Hi ha organitzacions que garanteixen que el nostre ajut arribarà a qui ho necessita. Reflexionem-hi. *Durant els mesos de juliol, agost i setembre us oferim els punts de reflexió del* ***P. Lluís Armengol i Bernils*** *(Terrassa, 1924 - Sant Cugat del Vallès, 2007), publicats al llibre* ***"El pa de la Paraula nº 5. Diumenges i festius. Cicle C."*** *Editorial Claret, 2006*

ETIQUETES
GENEROSITAT DONAR-SE AMOR AJUDA PROÏSME SOLIDARITAT